

סיכומי הדרך היומי

ת"ר ושונתם שיהיו דברי תורה | **מחודדים** | בפיך (קידושין ל')

לעילוי נשמת אימי מורתי מרת שיינדל חיה חוה גאסט ע"ה בת הר"ר משה רוזנבאום זצ"ל נלב"ע יום רביעי כ"ט טבת תשע"ד ת.נ.צ.ב.ה.

מערכת: 073-249-0403 | sikumhadaf@bezeqint.net

לשמיעת הסיכומים: 0799-379-634

נא לעורר רחמי שמים מרובים
עבור פינחס בן פיגא מרים לרפואה שלמה

לעילוי נשמת אבי מורי הר"ר צבי בן ר' אברהם גאסט ז"ל נלב"ע י"ט תשרי תשס"ד לפ"ק ת.נ.צ.ב.ה. לעילוי נשמת אחי הר"ר משה בן ר' צבי גאסט ז"ל נלב"ע ל"ג בעומר תשס"ז לפ"ק ת.נ.צ.ב.ה. לעילוי נשמת הרב אברהם בן חיים גאסט ז"ל נלב"ע ו' טבת תש"ב ת.נ.צ.ב.ה.

שבת קודש פרשת שמיני - כ"ז ניסן תשע"ז

דף צ' ע"א

אע"פ שאסור לשהות מדה יתירה וחסרה, אבל עושה סאה, תרקב [ג' קבין דהיינו חצי סאה] חצי תרקב דהיינו קב ומחצה], קב, חצי קב, רובע הקב, תומן [שמינית הקב] חצי תומן, ואחד מחמשה ברובע, ובמדת הלח היין חצי שלישית רביעית לוג וחצי לוג ורביעית ושמינית וא' משמונה בשמינית.

לא תקנו שיעור קביים שהוא שלישית הסאה במידת היבש היכי דתקנו שלישית ההין בלח, שלא יבא להחליף בקב ומחצה דאפשר לטעות ברביע במידות גדולות ולא במידות קטנות, ואעפ"כ תקנו שלישית ורביעית ההין אע"פ שאפשר לטעות במידות גדולות ברביע כיון שהיו במקדש ושם היו הכהנים זריזים ולא גזרו רבנן גם חוץ למקדש.

דף צ' ע"ב

והשקל עשרים גרה עשרים שקלים חמשה ועשרים שקלים עשרה וחמשה שקל המנה יהיה לכם' דמנה של קודם היינו ששים שקלים, אע"פ דסתם מנה הוא כ"ה סלעים [שקלים] דהוא מאה זוז, מנה של קודש דהיינו חמשים שקלים הוסיפו ועוד ובימי יחזקאל שתות דהיינו עשרה דהיינו ששים.

אין מוסיפין על המדות ועל המטבע יותר משתות, וכדמצינו בקרא דיחזקאל, ולא יותר משתות משום הפסד דתגר, ולרב פפא אם במדות של עיר זאת אין בזה משום תוספת יותר משתות מותר.

אוצרי פירות של אוכל נפש כגון יינות שמנים וסלתות למוכרן בשעת היוקר בעיר שרובה ישראל ומלוי ברבית ומקטיני איפה ומפקיעי שערים עליהן הכתוב אומר נשבע ה' בגאון יעקב אם אשכך לנצח כל מעשיהם.

איסור אוצרי פירות היינו דוקא אם קונה בשוק בשעת הזול לאצרו ולמוכרם לעניים בשעת היוקר כשער היוקר, דגורמים שיתייקר השער, אבל למוכרם בשער הזול לעניים מותר אע"פ שגורם שיתייקר השער, ובשלו מותר בכל אופן. אבוה דשמואל מכר פירותיו בשעת הזול כשער הזול.

כדי שיהא הרבה פירות בשוק ויזדלזל השער כל השנה ושמואל אצר פירותיו ומכרן כשער הזול בשעת היוקר, ושבחוהו מעשה האב ממעשה הבן.

מותר לקנות פירות בארץ ישראל בשנה השישית לאצרון עד סוף שנת השמינית שלא ימותו ברעב דשביעית ושמינית.

אין מוציאין מארץ ישראל לחוץ לארץ פירות

נשמח לקבל כתובות אימייל ומספרי הפקס על מנת

שנוכל לשלוח אליכם את העלון

ym5744010@gmail.com | 07373-88-000

שיש בהם חיי נפש כגון יינות שמנים וסלתות, רבי יהודה בן בתירה מתיר בין שממעט את התפלות לכן אין מוציאין מארץ ישראל לסוריא, ומוציאין מכרך אחרונה של ארץ ישראל לכרך ראשונה של סוריא.

יום ראשון פרשת תזריע מצורע - כ"ז ניסן תשע"ז

דף צ"א ע"א

אין לקנות פירות ארץ ישראל שיש בהם אוכל נפש כגון יינות שמנים וסלתות כדי למוכרן לאחרים להשתכר בהן, רבי אלעזר בן עזריה מתיר ביין דהלואי שיוקיר ויתמעט התפלות, והתיר בשמן במקום שהוא שכיח.

אין משתכרין פעמים בבצים, ונחלקו רב ושמואל אם הכוונה שאם לקח בדינר שלא ימכרנו בשנים, או דתגר ראשון ימכרנו לנצרכים ולא לתגר אחר.

מתריעים בתפלה ואפילו בשבת על פרקמטיא שהוזלה קרוב למחצה, כגון כלי פשתן בבבל ויין ושמן בארץ ישראל.

אין יוצאין מארץ לחוץ לארץ שמפקיע עצמו מן המצות, אלא אם עמדו סאתיים בסלע, לר"ש גם באינו מוצא ליקח סאתיים בסלע.

אלימלך מחלון וכליון היו גדולי ופרנסי הדור ונענשו מפני שיצאו לחוץ לארץ.

אותו היום שבאת רות לארץ ישראל מתה אשתו של בועז, שהקב"ה מקדים רפואה למכה ויש לבטוח בהקב"ה.

בועז זה אבצן שנאמר עליו שהיה שופט והיו לו ל' בנים ול' בנות ועם כל זה נשא רות שירא שמא ימותו בניו מאשתו הראשונה בחייו וכן היה.

אלימלך ושלמון אבי בועז פלוני אלמוני ואבי נעמי כולן בני נחשון בני עמינדב, דאפילו מי שיש לו זכות אבות אינן עולה לו בשעה שיוצא מארץ ישראל לחוץ לארץ.

שם אמו של אברהם אמתלאי בת כרנבו, ושל המן אמתלאי בת עורבתי, וסימנך 'טמא טמא טהור טהור' דכרנבו מלשון כרי הצאן שהוא מין טהור, עורב מין טמא, ושל דוד נצבת בת עדאל, ושל שמשון צללפוגית ושם אחותו נשיין.

נמרוד או תרח חבש לאברהם אבינו י' שנים בכותא ובקרדו.

עיברא זעירא מן כותא הוא אור כשדים שהושלך

שם אברהם אבינו והרואה המקום מברך ברוך שעשה נסים לאבותינו במקום הזה.

יום שנפטר אברהם אבינו עמד כל גדולי אומות העולם בשורה ואמרו אוי לו לעולם שאבד מנהיגו, ולספינה שאבד קרבניטה.

דף צ"א ע"ב

'והמתנשא לכל לראש' אפילו שר הממונה על הבורות מן השמים מעמידין אותו.

רבי יוחנן אמר שזוכר שהפירות היו מצויין בזול ואף על פי כן מתו ברעב מפני שלא היה להם מעות לקנות לחם, ופועלים לא היו נשכרים לנקות הרחובות כדי שלא ימותו מריח הפת הבא על ידי רוח מערבית שריחו טוב מאוד, שהיה ינוקא פותח חרוב וזב דבש על זרועותיו, שהיה עורב אוכל בשר וזב שמן עד הארץ, שהיו נערה ונערה משחקין ולא היו חוטאים, שהיו אומרים בבית המדרש המודה לדבריו של עכו"ם נופל בידיהם אלא יסתור כל דבריו והבוטח בהם לוקחים ממנו כל מה שיש לו.

שמות בני אלימלך בפסוק אחד כתוב מחלון וכליון ובפסוק אחר כתוב יואש ושורף, ונחלקו רב ושמואל אם השם האמיתי הוא מחלון וכליון, ונקרא יואש שנתייאשו מן הגאולה שלא בטחו בהקב"ה שיגאלם מן הרעב, ושורף שנתחייבו שריפה למקום שיצאו חוץ לארץ, או שמם יואש ושורף ונקראו מכלון שעשו גופן חולין שנשאו נשים מואביות וכליון שנתחייבו כליה למקום במה שיצאו לחו"ל.

'ויזקים ואנשי כוזיבא ויואש ושרף אשר בעלו למואב וישבי לחם והדברים עתיקים' יזקים זה יהושע שהקים שבועה לאנשי גבעון, אנשי כוזיבא אלו אנשי גבעון שכזבו בשבועת יהושע, ויואש ושרף אלו מחלון וכליון שבעלו לבנות מואב, וישבי לחם זו רות ששבה ונדבקה בבית לחם, ודברים הללו שיצאו מחלון וכליון לחו"ל וע"י כך באה רות ונישאת לבועז ונולדו מלכי בית דוד מאתו יתברך יצאו הדברים.

'המה היוצרים ויושבי נטעים וגדרה עם המלך במלאכתו ישבו שם' היוצרים אלו בני יונדב שנצרו שבועת אביהם שלא לשתות יין ולא לבנות בתים, יושבי נטעים זה שלמה שדומה לנטיעה במלכותו שהיה הלוך וגדול, גדרה זו סנהדרין שגדרו פרצותיהן של ישראל, עם המלך במלאכתו ישבו שם זו רות המואביה שראתה במלכות שלמה בן בנו של בנה

דף צ"ג ע"א

מכר עבדו ונמצא שהעבד גונב ממון או נפשות קודם לכן אין כאן מקח טעות דכולם הם כך, נמצא שהרג נפש או מוכתב למלכות ליהרג הרי זה מקח טעות דמכר לו גברא קטילא.

שור שנגח את הפרה ונמצא עוברת בצידה משלם חצי נזק לפרה, ולסומכוס משלם רביע נזק לולד, ואין הולכין אחר רוב בהמות מתעברות ויולדות, וזו הואיל והפילה על כרחק מתה מחמת ההיזק, דשמא בא השור כנגד הפרה ומחמת פחד הפילה, או שמא נגחה מאחורה והוי ספק וחולקים.

שור שהוחזק לנגחן שנמצא שור הרוג בצידו לחכמים אין הולכין אחר אומדנא וחזקה שזה הרגו גם לרב ההולך אחר רוב דרוב עדיף מחזקה ויש לומר דרוב שוורים שבעולם נגחו, לרב אחא אפילו אם אין שור החי נגחן הולכים אחר אומדנא שזה הרגו, ואפילו לשמואל דאינו הולך אחר רוב, מכל מקום כיון דעומד דצידו הולך אחר אומדנא.

דף צ"ג ע"ב

המוכר זרעוני גינה שאין נאכלין ולא צמחו המוכר חייב באחריותן, זרע פשתן לת"ק אינו חייב באחריותן אע"פ שרוב זרעוני פשתן נמכרין לזריעה משום דאין הולכין בממון אחר הרוב, לרבי יוסי נותן לו דמי זרע דהולכין אחר רוב זרעונים, לשיטת אמרו לו הולכין אחר רוב הלוקחין אותן לאכילה ולרפואה.

המוליך חטים ולא לתתן במים ועשאן סובין או מורסן, קמח לנחתום ואפאו פת ניפולין, בהמה לטבח וניבלה אם הוא אומן בשכר חייב דהוא שומר שכר, לרשב"ג נותן לו דמי בושתו שעשו גופן חולין ודמי בושת אורחיו שאין לו מה להאכילם, דרשב"ג מחייב משום בושת, וכן היה המנהג בירושלים, וחכמים פוטרם משום גרמא.

המוכר זרעוני גינה ולא צמחו לת"ק אינו נותן לו דמי הוצאה שהוציא לזרען דגרמא בעלמא הוא, לרשב"ג חייב משום גרמא.

מנהג גדול היה בירושלים כל זמן שהמפה פרוסה על גבי הפתח ידעו האורחין שאפשר לאכול שם, נסתלקה המפה אין האורחין נכנסין.

המוכר חטים הלוקח מקבל עליו רובע הקב של טנופת דהיינו קטנית לכל סאה דדרכה

שהיא היתה אמה של מלכות שיצאו ממנה כל המלכים.

ואכלתם מן התבואה ישן בלא סלמנטון המרקיב התבואה ובלא רצינתא תולעת המרקיב ובלא שדיפא המחממת התבואה ואין יכולה להתיישן.

ואכלתם ישן נושן שכל המיושן מחבירו יפה מחבירו אפילו דברים שאין דרך ליישן, חוץ מתמרים ושכר ודגים קטנים.

דף צ"ב ע"א

המוכר פירות וזרען הלוקח ולא צמחו, אם הם עומדים לאכילה ולזריעה ולא פירש למה קנה אין כאן מקח טעות ואפילו קנה פשתן דרוב קונים אותו לזריעה לשיטת תנא דמתניתין וכן פסק שמואל דאין הולכין בממון אחר הרוב, זרעוני גינה דאין נמכרין לאכילה כלל הוי כאילו המוכר אמר לו לך זרע אותם והוי מקח טעות.

המוכר שור לחבירו ונמצא נגחן אם המוכר מכיר הלוקח דהוא עובד אדמה ורגיל לקנות שוורים לחרישה הוי כאילו פירש לו מכור לי שור לחרישה והוי מקח טעות ואם הוא טבח דרגיל לקנות לשחיטה לא הוי מקח טעות אם הוא עובד אדמה וגם טבח ונתן דמי שור העומד לחרישה דשוה יותר משור העומד לשחיטה הרי זה מקח טעות ואם נתן דמי שור העומד לשחיטה לא הוי מקח טעות, ואם דמי שור לשחיטה שוה לשור לחרישה ואין למוכר מעות לשלם אפילו אם הוא מקח טעות יחזיק הלוקח בהשור במקום זוזי, ואם יש להמוכר מעות לרב הוי מקח טעות וצריך להחזיר לו מעות דהולכים בממון אחר רוב ועל המוכר לטרוח למכור השור, לשמואל לא הוי מקח טעות דאין הולכים בממון אחר רוב.

דף צ"ב ע"ב

האשה שנתארמלה או נתגרשה היא אומרת בתולה הייתי בשעת הנישואין וכתובתי מאתים והוא אומר אלמנה היית וכתובתיך מנה אם יש עדים שיצאה מבית אביה לחופתה בהינומא או ראשה פרוע כתובתה מאתיים ואם אין עדים כתובתה מנה, ואין הולכין אחר רוב נשים הנישאות בתולות גם לרב, דרוב הנישאות בתולות יש להן קול והואיל ואין לה קול איתרע לה רובא.

בכך והלוקח מוחלו תאנים מקבל עליו עשר מתולעות למאה, יין מקבל עליו עשר חביות של יין רע למאה, קנקנים בשרון מקבל עליו עשר כדים רעים למאה.

יום רביעי פרשת תזריע מצורע - ל' ניסן תשע"ז

דף צ"ד ע"א

המוכר תבואה הלוקח מקבל עליו עפרורית, ומספקא לן אי מקבל פחות מרובע משהו או רובע.

הבורר צרור מגרנו של חבירו נותן לו דמי חטים, או משום דהוי מזיק ממש שהרי היה מוכר הצרור בדמי חטים, ואינו יכול להחזירו משום דעובר על לא תעשו עול וגם משום דהלוקח לא מחל אלא הצרורות שנתערבו מעצמן, ואפילו אם אינו מזיק ממש חייב משום דינא דגרמי.

המוכר חטים לוקח מקבל אליו רובע הקב קטנית לסאה, שעורים מקבל עליו רובע הקב אבק קש שנישוב עדשים מקבל עליו רובע הקב עפרורית לסאה.

לוקח שנפה ומצא שיש יותר מרובע טנופת, צריך המוכר להחזיר לו חטים או מעות נגד כל הטנופת י"א דחייב מעיקר הדין דלוקח אינו מוחל טנופת כלל רק דטורח הוא לנפוחו ואם בא לנפוחו ואין אלא רובע בטלה דעת הלוקח דבשביל רובע לא טרחי אינשי והמוכר פטור, אבל כשנראה יותר מרובע מנפה כל הרובע דכיון דהתחיל לטרוח טורח ומנפה את כולו, וי"א דחייב מדין קנס דמעיקר הדין הלוקח מוחל רובע, וכיון דלא שכיח טנופת יותר מרובע והוא מצא יותר מרובע חיישינן שהמוכר ערבן וקונסין המוכר גם על הרובע.

דף צ"ד ע"ב

כל סאה תבואה שיש בה רובע הקב ממין אחר לא יזרענו משום איסור כלאים, לת"ק ימעט עד שיהא פחות מרובע וכן אם נזרעו ועדיין לא נשרשו ימעט עד שיהא פחות מרובע, לרבי יוסי יברור ויוציא הכל.

רובע קב כלאים המעורב בסאה ספק אם אסור רק מדרבנן ולת"ק ימעט משום חומרא דכלאים, ולרבי יוסי יבור הכל דאם מתחיל למעט ומניח מקצתו וזורען מיחזי כזורע כלאים במתכוין ואם כבר נזרעו נראה כמקיים כלאים, ולצד זה אין איסור דאורייתא אלא במשייר יותר מרובע. או

דרובע הוא איסור דאורייתא ולכן לת"ק ימעט עד פחות מרובע, ולרבי יוסי יבור הכל דקנסינן התירא אטו איסורא.

שנים שהפקידו אצל אחד זה מנה וזה מאתיים וכל אחד אומר מאתיים שלי לת"ק נותן מנה לכל אחד והשאר יהא מונח עד שיבא אליהו, דאפילו למ"ד קנסינן התירא אטו איסורא היינו כגון ביותר מרובע עפרורית המעורב בסאה תבואה דרגלים לדבר דעירב הכל בידיים, ולרבי יוסי הכל יהא מונח עד יבא אליהו וקנסינן כדי שיודה הרמאי ואפילו אם ביותר מקב עפרורית המעורב לא קנסינן דאין הוכחה דעירבן בידיים, אבל בפקדון מוכח דאחד מהם ודאי רמאי.

שטר שיש בו רבית לר"מ קונסין המלוה ואינו גובה הקרן והרבית, ואפילו אם לא קנסינן התירא אטו איסורא משום דאין מוכח דעשה איסור אבל הלואה ברבית מיד בשעת הלואה עבר על לאו דלא תשימון, לחכמים גובה את הקרן ולא הרבית דאפילו אי קנסינן התירא אטו איסורא היינו דוקא כשיש יותר מרובע דרגלים לדבר דהוא עירב גם כל הרובע, אבל הכא קרן ודאי התר הוא.

יום המישי פרשת תזריע מצורע - א' אייר תשע"ז

דף צ"ה ע"א

בית כור עפר אני מוכר לך מדה בחבל הן חסר הן יתר, פיחת או הוסיף רובע לסאה הרי זה מקח, דהיינו ל' רבעים לל' סאה. ואם הוסיף יותר על כך מחזיר את כל הרבעים, גם אם לא קנסינן התירא אטו איסורא דבשיעור ט' קבים מצטרף לשיעור שדה בפני עצמו.

אונאה פחות משתות נקנה המקח ואינו מחזיר אונאה, יתר משתות המקח בטל, שתות מקח קיים ומחזיר כל האונאה גם אם לא קנסינן התירא אטו איסורא כיון דרצה מקח מדויק ושיעור אונאה ידוע הוא אין מוחל לו, אבל בעפרורית שדרכו בכך שהוא מעורב מחל על הרובע.

המקבל ליטע לחבירו בעל השדה מקבל עליו עשר אילנות שאין עושין פירות למאה, אם יש י"א אילנות שאין עושין פירות צריך המקבל ליטע כל הי"א אילנות אפילו אם לא קנסינן התירא אטו איסורא דכיון דחשיב כשדה שלם שוב לא מחל מידי.

מרתף של יין למקפה אני מזכיר לך גותן לו יין שכולו טוב, מרתף זה של יין למקפה גותן לו יין שכולו טוב ומקבל עליו עשר קוססות למאה, מרתף זה של יין ולא אמר למקפה גותן לו יין הנמכר בחנות, דהיינו כולו קוססות.

מרתף של יין ולא אמר לו למקפה נחלקו רב אחא ורבינא אם מקבל עשר קוססות, המוכר חבית יין גותן לו יין שכולו יפה.

יין הנמכר בחנות דהיינו קוססות לרב יהודה מברך עליו בורא פרי הגפן כיון שטעמו יין דכל שטעמו יין אע"פ שריחו חומץ דינו כיון, אבל אם לא נמכר בחנות אלא בפרשת דרכים שאין מדקדקין מה יקנו לפי שעה מברך שהכל נהיה בדברו, לרב חסדא גם על יין הנמכר בחנות מברך שהכל נהיה בדברו דכל דריחו חומץ וטעמו יין דינו כחומץ.

יום שישי פרשת תזריע מצורע - ב' אייר תשע"ז

דף צ"ו ע"א

הבודק את החבית להיות מפריש עליה תרומה לשאר חביותיו ומצא שהוא יין ואחר כך נמצאת חומץ, והפריש עליו תרומה, תוך ג' ימים לרבי יוחנן הוי ודאי יין דאפילו אם התחיל להחמיץ מיד אחר שבדקו הרי טעמו היה יין וסובר רבי יוחנן דריחו חומץ וטעמו יין דינו כיון, אחר ג' ימים ספק דשמו לא החמיץ אחר ג' ימים. לרבי יהושע בן לוי ג' ימים אחרונים ודאי חומץ דאפילו אם רק עתה נגמר החימוץ כיון שהתחיל להחמיץ לפני ג' ימים והיה ריחו חומץ סובר רבי יהושע בן לוי דכל דריחו חומץ וטעמו יין דינו כחומץ. לדרומאי גם לרבי יהושע בן לוי ג' ימים ראשונים הוא ודאי כיון ואמצעיים ספק כשיטת ר' יוחנן, ואחרונים ודאי חומץ אם הוא חומץ חזק ביותר.

דף צ"ו ע"ב

המוכר חבית יין והחמיצה תוך ג' ימים הראשונים לרב הרי הוא באחריות המוכר דכיון שהתחיל להחמיץ ג' ימים מקודם הרי זה מקח טעות, לשמואל אינו חייב באחריותו דמזלו וחטאו של הלוקח גרם שיחמיץ, רב יוסף פסק כרב בשכר וכשמואל ביין, והלכה כשמואל.

נתן מים ע"ג שמרי תמרים ושעורים מברך עליהם שהכל נהיה בדברו, נתן מים ע"ג שמרי

יין אם נתן ג' חלקים מים ויצא ד' מברך בורא פרי הגפן נתן ג' ויצא ג' מברך שהכל נתן ג' ויצא ג' וחצי לת"ק מברך שהכל דג' מידות מים נכנסו וג' מידות יצאו ועוד חצי מידה של יין וחצי מדה יין בתוך ו' חצאי מדות אינו יין, לשיטת אחרים מברך בורא פרי הגפן דג' נכנסו ושתים וחצי מים יצאו ועוד חלק יין ודינו כיון והלכה כת"ק.

שבת קודש פרשת תזריע מצורע - ג' אייר תשע"ז

דף צ"ז ע"א

נתן מים על שמרים ויצא מים כדי מדתו או יותר מכדי מדתו [עד שיהיה ג' חלקים מים וא' יין] לת"ק אינו חייב במעשר דאינו יין לרבי יהודה חייב במעשר משום חומרא דמעשר אע"פ שברכתו שהכל.

שמרים של תרומה שנתן לתוכן מים ושנה ומצא כדי מדתו אסורים משום תרומה משום חומרא דתרומה פעם שלישי לת"ק מותר לזרים אפילו יש בו טעם יין, לר"מ אסור אם יש בו טעם יין. ובמעשר שני פעם ראשון אסור חוץ לירושלים, פעם שני לת"ק מותר ולר"מ אסור ודוקא מעשר ודאי אבל דמאי לכו"ע לעולם מותר [ומעשר ראשון אפילו פעם ראשון לחכמים מותר לזרים, ולר"מ אסור דסבר דמעשר ראשון אסור לזרים]. ובהקדש בקדושת דמים, פעם ראשון שני ושלישי אסור, פעם רביעי לת"ק מותר לר"מ אסור, ובקדושת הגוף לעולם אסור גם לת"ק משום חומרא דהוקדשו לנסכים.

שפך מים על שמרים של תרומה מכשירין לקבל טומאה, בפעם ראשון ושני משום דחשיב יין לענין תרומה ובשלישי משום מים, נשפכו מאליהן דליכא מחשבה ראשון ושני מכשירין דחשיב יין לענין תרומה [דיין מכשיר אפילו בלא מחשבה] שלישי אין מכשיר אם פרה שותה ראשון ראשון, אבל אם מתקיים גילה דעתו דניחא ליה ומעתה המים מכשירין לקבל טומאה. [ואם נפלו על שמרי חולין ומצא כדי מדתו שדינן כמים, אינם מכשירין אלא על ידי מחשבה כדין מים].

דף צ"ז ע"ב

ניסוך היין אינו כשר לכתחילה ביין מגתו דכתיב 'הסך נסך שכר' היינו יין המשכר, ובדיעבד כשר דאינו לעיכובא ומשום דכתיב הסך נסך מכל מקום, ומפי החבית משום קמחים ומשולי החבית משום שמרים, ובכוש, וביין לבן דכתיב

'אל תרא יין כי יתאדם' דיין אדום משכר, וע"כ עדיף לנסכים דכתיב בהו שכר, וביין מתוק וחלש מאד, ובשל מרתף שלא נבדק ויש בהם קוססות, ובצמוקים, ואם הביא כשר, וכל אלו כשרים לכתחילה לקידוש.

ניסוך היין פסול אפילו בדיעבד ביין כוסס דלא הוי שכר ואינו ראוי להיות שכר, מזוג דכתיב 'ונסכו רביעית ההין' חי ולא מזוג, מגולה שמא שתה ממנו נחש, שמרים, וריחו רע, ואם הביא פסול.

יין קוסס לקידוש היום לרבי יוחנן כשר כשם שברכתו בורא פרי הגפן לרבי יהושע בן לוי פסול כשם שסבר שברכתו שהכל, וכשר במזוג, וכן בשמרים שנתן עליהם חלק א' מים ויצא ד' חלקים, ולאחרים גם בנתן ג' ויצא ג' וחצי, וריחו רע פסול, וכן מגולה אפילו אם עבריה במסנת משום הקריבהו נא לפחתך.

המוכר קנקנים בשרון מקבל עליו עשר פיטסות למאה היינו שנשברו ומגופרות בגפרית ויכולים להשתמש בהן קצת זמן.

יום ראשון פרשת אחרי קדושים - ד' אייר תשע"ז

דף צ"ח ע"א

המוכר יין לחבירו והחמיץ, לרבי יוסי בר חנינא אם החמיץ בקנקנים דלוקח אין המוכר חייב באחריותן דיכול המוכר לומר קנקנך גרמו שיחמיץ, ואפילו אמר שקונה היין למקפה, ואם הקנקנים של מוכר המוכר חייב באחריותן, לרבי חייא בר יוסף גם אם הקנקנים של מוכר אין המוכר חייב באחריותו דגאותו של אדם שמגיס דעתו בדבר שאין בו גורם שהיין בוגד בו מדה כנגד מדה דסבורין שהוא יין ונמצא חומץ, ואם ידוע שיינו של המוכר מחמיץ אין תולין החימוץ לא בקנקני הלוקח לשיטת ריב"ח ולא במזלו של לוקח כרחב"י אלא במוכר כיון שידוע שיינו מחמיץ, ודוקא אם אמר למקפה אבל לא אמר למקפה האחריות הוא על הלוקח דלא הוי ליה לשהויי כיון דרוב הקונים יין קונים לשתותו.

המתגאה אינו מתקבל אפילו על אנשי ביתו שאשתו מבזה אותו.

כל המתגאה בטלית של תלמיד חכם ואינו תלמיד חכם אין מכניסין אותו במחיצתו של הקב"ה.

חנוני המקבל חבית יין למוכרו ולשלם לבעלים לאחר זמן והחנוני משתכר קצת אם החמיץ באמצע מקבל בעל הבית כל ההפסד אם החנוני

לא פשע כגון שלא עשה ברז אחר בחבית, או שנתעצל מלמוכרו ביום השוק.

קיבל יין למכור במלכות אחרת באחריות שניהם והריזח לאמצע והזול היין לפני שהגיע שם בעל היין מקבל כל הזול דכיון שלא היה רשות להמקבל למוכרו עד המקום שאמר לו הרי הוא ברשות בעל היין, ואם החמיץ לפני כן לשיטת ריב"ח יכול המקבל לומר דקנקנים של בעל היין גרמו החימוץ ולרחב"י דמזלו של בעל היין גורם החימוץ כיון דשניהם בעליהם של היין שניהם מקבלים, והלכה כרחב"י.

יין מבושם אני מוכר לך היינו כדרך המתקיימים צריך שיתקיים עד העצרת ואח"כ לא שחום תקופת תמוז מקלקל אפילו יין מבושם. יין ישן אני מוכר לך יתן לו משנה הקולך דמת לזו, יין מיושן אני מוכר לך נותן לו יין מלפני שנתיים ויעמדו עד החג דאז נגמר שנה שלישית.

דף צ"ח ע"ב

המוכר מקום לבית חתנות לבנו ובית ארמלות לבתו לר"ע נותן לו ד' אמות על שש, לרבי ישמעאל אין זה בית אלא רפת בקר, ללישנא קמא שיעור רפת בקר לר"ע הוא פחות מזה ונחלקו ר"ע ור"י בתרתי בשיעור רפת בקר ובשיעור בית חתנות, ללישנא בתרא לר"ע שיעור בית חתנות הוא שיעור רפת.

המוכר מקום לבנות בית נותן לו ו' על ח' אמות, בית גדול ח' על י', טרקלין למושב שרים י' על י', קנטיר י"ב על י"ב.

רזמו של הבית (כל הבתים הנ"ל) לת"ק כחצי ארכו וחצי רחבו כבנין ההיכל, לרשב"ג לת"ק כת"ק לת"ב חולק דשאר בנינים דלא חשיבי א"צ להגביה כ"כ, לאחרים כקורותינו [שהוא פחות מרחבו].

יום שני פרשת אחרי קדושים - ה' אייר תשע"ז

דף צ"ט ע"א

רום ההיכל שעשה שלמה שלשים אמה, ומה שכתוב בפסוק שהיה ההיכל עשרים היינו משפת כרובים ולמעלה שהכרובים רומן י' ונקט כן לאשמעינן דמקום הארון והכרובים בנס היו עומדים דמה עשרים שלמעלה ממנו חלל כך גם העשר.

כתיב בכרובים שעשה משה ופניהם איש אל אחיו ובכרובים שעשה שלמה כתיב ופניהם

לבית נחלקו רבי יוחנן ורבי אלעזר אם נעשו לכתחלה דוגמת אוהבים זה לזה כדי שתשרה שכינה בישראל, ובזמן שאין עושים רצונו של מקום הופכים פניהם בנס, או דנעשו לצדדים כתלמיד הנפטר מרבו.

מי שיש לו בור ברשות חבירו נכנס רק ביום בשעה שבני אדם נכנסים ויוצאים, ומוציא מים להשקות בהמתו, ובעל הבית עושה לו מנעול מפני חשד אשתו, ובעל הבור עושה לו מנעול שלא יגנוב.

דף צ"ט ע"ב

מי שיש לו גינה בגינתו של חבירו אם נתן לו דרך באמצע שדהו נכנס ויוצא ביום בשעה שבני אדם נכנסים, ולא יכניס לתוכה תגרין לקנות ממנו ירקות, ולא יכנס לה כשאין צריך לה אלא כדי ליכנס לגינה אחרת, והחיצון זורע הדרך, נתן לו דרך מן הצד מדעת שניהם מחל לו הדרך לגמרי להליכה ונכנס ויוצא בשעה שהוא רוצה ומכניס לתוכה תגרין, אבל לא יכנס מתוכה לשדה אחרת, ושניהם אין רשאים לזורעה.

מכר אמת המים נותן לו אמת המים שרחבו אמה, ועוד שתי אמות מתוך שדהו משתי צדדי האמה כדי לתקן אגפיה, אמה בית הקילון אני מוכר לך נותן לו חצי אמה מכאן וחצי אמה מכאן. ואע"פ ששעבד ללוקח אגפיה, לא הפסיד המוכר זכותו ליטע שם אילנות, שהשרשים מעמיקים הרבה ואין מזיקין את שפתו, ולזרוע, לרב יהודה אמר שמואל יכול ולר"ג אמר שמואל אין יכול כיון שמתפשטין בתוך ג' ומחלחלין הקרקע. נתקלקלו אגפיה מתקנו מעפר השדה דעל דעת כן מכר לו.

מכר דרך יחיד צריך ליתן לו דרך רוחב ד' אמות, ולאחרים שיעור שיעבור חמור במשאן שהוא שני גמדין [אמות קטנות או גדולות] ומחצה, דרך מעיר לעיר ח' אמה, דרך הרבים ט"ז אמה, דרך ערי מקלט ל"ב אמה דכתיב 'תכין לך הדרך' דרך הדרך, דרך המלך אין לה שיעור דמלך פורץ גדר, דרך להוליך מת לקברו אין לו שיעור משום כבוד המת אבל אין יכול לפרוץ בנינין אלא להלך ע"ג תבואה, מקום מעמד למת לדייני ציפורי בית ד' קבין.

יום שלישי פרשת אחרי קדושים - ו' אייר תשע"ז

דף ק' ע"א

עביד איניש דינא לנפשיה ואין צריך לבא לבית

דין במקום שיש לו הפסד, ונחלקו במקום דאין לו הפסד.

מי שהייתה דרך רבים עוברת בתוך שדהו ונתן להם דרך אחר מן הצד מה שנתן נתן ושלו לא הגיעו. ואינו יכול לחזור וליטול את שדהו מטעם עביד איניש דינא לנפשיה, לרב זביד משמיה דרבא גזירה שמא יתן להם דרך עקלתון, לרב משרשיא בשם רבא איירי בנתן להם דרך עקלתון, לרב אשי כיון שנתן להם מן הצד היא קרובה לזה ודרך עקלתון לזה.

לר' אליעזר רבים שבררו דרך לעצמם מה שבררו ברו, לרב גידל אמר רב איירי כשאבדה להן דרך באותה שדה, והלכה כמותו, לרבה בר רב הונא גם בלא אבדה להם דרך מה שבררו ברו דר"א לטעמיה שהילוך קונה ויליף מדכתיב 'קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה כי לך אתננה', [ודלא כרבנן דסברו שמשום חביבותא א"ל שיהא נוח לכבוש לפני בניו ולדידהו אין הילוך קונה] ואין הלכה כמותו.

דינא דמתניתין שמה שנתן נתן, לשיטת רב גידל אמר רב אתיא כר' אליעזר וקל וחומר מאבדה שהרי מדעתו נתן להם, ולשיטת רב"ה הוא משום דמצר שהחזיקו בו רבים אסור לקלקלו.

דף ק' ע"ב

המוכר קברו דרך קברו מקום מעמדו ובית הספדו קוברין אותו בני משפחה על כרחו משום פגם משפחה.

אין פוחתין משבעה מעמדות ומושיבות כנגד 'הבל הבלים אמר קהלת הבל הבלים הכל הבל' לתת אל לבם שחיי האדם הבל. ואף בשבת עושין כן כשקברו סמוך לחשכה.

אין עושין המעמד אלא בקרובי המת וביום ראשון שנקבר המת ובבית הקברות ורק במקום שנהגו.

יום רביעי פרשת אחרי קדושים - ז' אייר תשע"ז

דף ק"א

המוכר מקום לחברו וכן המקבל מחברו לעשות לו קבר לת"ק עושה חצר שש על שש [כמלא המטה וקובריה] ופותח מתוכה שני מערות והמערה חללה רוחב ד' אמות על אורך ו' אמות וגובה ד' אמות, ופותח לתוכה ח' כוכי קברים (שצריך הפסק אמה בין כל כוך לחברו וחצי אמה בזוית), ג' כוכין בכל אחד משני הכתלים

דחצר וח' של מערה שניה הרי כ'.

מצא מת הרוג או אינו מושכב כדרכו לא קנה אף העפר שתחתיו וגם אם מצא שלשה אינו שכונת קברות.

אם אחד מן השלושה ידוע אין בו דין שכונת קברות.

דף ק"ב ע"ב

מצא קברים רצופין לרבנן אינו שכונת קברות לר' שמעון רואין את האמצעיים כאילו אינן והשאר מצטרפין, ובכרם הנטוע בפחות מד' אמות לר"ש אינו כרם ולרבנן הוי כרם.

האומר לחבירו בית כור עפר אני מוכר לך, אין נמדדין עמה סלעים גבוהין י' טפחים או נקעים עמוקים י' טפחים אם הם רחבים ארבעה על ארבעה.

האומר לחבירו כבית כור עפר אני מוכר לך, אפילו היו שם נקעים עמוקים מי' טפחים או סלעים גבוהין מי' טפחים נמדדין עמה אבל מכיון שאמר 'עפר' מכל מקום אסור שיהיה צירוף של ארבעה קבים שאינם ראויים לזריעה.

יום שישי פרשת אחרי קדושים - ט' אייר תשע"ז

דף ק"ג ע"א

המקדיש שדהו בשעת היובל נותן לו לבית זרע חומר שעורים חמשים שקל היו שם נקעים עמוקים י' או סלעים גבוהין י' אין נמדדין עמה אבל פודאן כשדה נפרד לפי חשבון בית זרע חומר שעורים בנ' ואם מלאין מים וכן סלעים שאין ראוי לזריעה פודאן בשוייהן.

האומר לחבירו בית כור עפר אני מוכר לך אפילו אין הנקעים מלאים מים, אם עמוקין יותר מי' אין נמדדין עמה דאין אדם רוצה ליתן מעותיו במקום אחד ויראו לו כב' וג' מקומות. פחות מי' אף אם אין ראוי לזריעה נמדד עמה עד בית ד' קבין, לרב עוקבא בר חמא במפוזרין בכל חמשת קבין לרחב"א אמר ר' יוחנן במובלעין ברובה של שדה, ואיבעיא אם רובן של ד' קבין אין מפוזרין ומיעוטן מפוזרין, וכשיר וכשורה וכחצובה ואיצטדינין ודרך עקלתון.

דף ק"ג ע"ב

אם היה סלע יחידי בתחילת השדה אין נמדד עמה אפילו כל שהוא ואיבעיא אם יש עפר כל שהוא בין הסלע למיצר ובעפר מלמטה וצונמא מלמעלה או להיפך.

הארוכים משני צדי הפתח ובכותל שכנגד הפתח ב' כוכים, והכוכין ארכן ד' אמות [כאורך המת עם הארון] וגובהן ז' טפחים [להכניס הארון בריוח ולהיות טפח מעל הארון שלא לטמא העוברים מעל המערה] ורחבן ו' טפחים.

לר' שמעון פותח לתוך החצר ד' מערות והמערה חללה ו' אמות רוחב על ח' אמות אורך, ופותח לתוכה י"ג כוכין, ד' כוכין בכל אחד משני הכתלים הארוכים משני צדי הפתח ובכותל שכנגד הפתח ג' כוכין ועוד ב' כוכין בשני זויות הכותל שכנגד הפתח, לרב אשי מעמיק ב' הכוכין כדי שלא יגעו בשני הכוכין שבסוף הכתלים לרב שישא בריה דרב אידי שני הכוכים עושין לצורך נפלים שהם קטנים.

לרבן שמעון בן גמליאל הכל לפי הסלע, דאם הקרקע חזק אין צריך הפרש אמה בין כוך לכוך כדי שיעמוד הכותל ועושה יותר מי"ג כוכין, ואם הקרקע רכה צריך להרחיק יותר מאמה בין כוך לכוך.

אין חופרין כוכין בכותל שבפתח המערה כיון שנדרסין ברגלי נושאי המטה וקובריה שמשתהין שם הרבה.

אין קוברין את המת כשהוא זקוף שזהו קבורת חמורים.

יום חמישי פרשת אחרי קדושים - ח' אייר תשע"ז

דף ק"ב ע"א

המוצא מת או ב' מתים הקבורים כדרך קבורת ישראל אם רוצה לעשות שם טהרות יכול לפנותם עם העפר הנמצא תחתיו ג' טפחים [דילפינן מ'ונשאתני ממצרים], דהמת לא קנה מקומו שאין כאן מקום קבורה אלא נקברו שם ע"י הדחק על מנת לפנותם.

מצא ג' מתים הקבורים כדרך קבורת ישראל ויש בין המת הראשון לשלישי לפחות ד' אמות ולא יותר מח' אמות אסור לפנותם דהוא שכונת קברות [דסבר האי תנא דמערה תוכה ד' על ח' ויש לחוש שזהו כותל האורך או הרוחב], וצריך לחשוש לקברים נוספים עד שיעור של כ' אמה לכל צד ואם מצא בתוך כ' אמה אפילו מת אחד צריך לחשוש לכ' אמה נוספים, ושיעור כ' אמה הוא או כרבנן וצריך לבדוק מערה ראשונה באלכסון [שהוא ח' אמה] דשמא חלק מהמתים לא נקברו בתחלת הכוך, ועם ו' אמה של החצר ושש של מערה שניה הרי כ' אמה, או כר"ש ומערה ראשונה של נפלים וארכה ו' אמה ושש